

Першої зелені хлюпнуло — усміхнулись юною травичкою луги, наче ніжним димком узялись. І той димок де яскравіший, зеленіший, а де ледь-ледь тримається, ось дмухне вітер — і звіє; а де ще й торішня трава Сіріє, і з-під неї лише бліді шпичаки встигли вистромитись... В тихих та ласкавих берегах лежить став, тремтить на поверхні студена голубизна неба. Ще не проткнулися з води ні очерет, ні рогіз, і став видається пустельний, непривітний, і крижаним подихом несе від нього...

Ясним зеленим пухом вкрилось вербове гілля, й гілочки полагіднішали й подобрішали, немов тихенько радіють, немов по-своєму всміхаються. Кожна верба — мов зелена хмара пуху, яку тримає вкупі якась дивовижна сила; ось-ось він розлетиться, вже й почав падати по пушинці-другій. І не хочеться вірити, що мине кілька днів, і цей вербовий пух перетвориться на листя, воно потемнішає, здаватиметься не таке легке, і вже верби не ввижатимуться хмарами, що посідали на землю, а просто — весняними деревами та й годі.

Ліс ще недавно стояв прозорий і начебто незатишний — далекі просвіти відкривались між деревами,— й коли навіть шумів під вітром, то якось голо й пусто шумів, зовсім не так, як увосени чи влітку... А це на вільсі й на березі посідали зграйками соковиті, різьблені листочки, навіть спершу не листочки, а якісь наївні натяки на них, лише обіцянка... А потім побільшало зграйок, немов вони одна за одною прилітали з вирію, й кожна ота зелена пташина невдовзі підросла, крильця розправила — вже, дивись, і на листок стала схожа. І спершу їх мало, вони не вкривають усього гілля, дерево ще не ховається в ньому, воно ще відкрите й наче незахищене, та все ж таки помітно повродливішало, добре так і надійно заясніло в тому кволому листі.

І в цю пору розвивається не весь ліс. Стоять похмурі дуби, чорні, зосереджені, зодягнуті в свої минулорічні шати. Й граби лише обіцяють зазеленіти, вже й бруньками обібрались, а з бруньок прозирають бліденькі вічка, хворобливим, біластим поглядом посвічують... Не всі дерева вже розвились, а тому-то ті, що стоять у спалахах сонячної,

веселої, по-дитячому легкої зелені, будять святковий настрій, вони скидаються на весняні вітрила цього лісу, на вітрила, під якими ліс пливе у весну, в літо й таки допливе...

Й ще деякі дерева стоять голі, а дика груша на галяві зацвіла! Листя на ній нема, гілля чорне-чорнісіньке, кострубате, а непомітно викинула пуп'янки, й ті пуп'янки якогось гарячого дня дружно спалахнули біло-рожевим цвітом! І скільки ж його на старій та німичній, що очам не віриться. Стоїть, радісна, стоїть, усміхнена, щодень цвіт на ній дужче розпускається, вже вона така пухнаста, така нарядна, вродлива! А за нею, в глибині лісу, ніби ховаючись од сторонніх поглядів, зацвіла ще одна груша, й обидві вони наче переморгуються своїм квітом.

Ліс де ще чорніє, голий, де вже зазеленів, а груші, молоком обліті, немов з'явилися першими на радість і деревам, і птахам, і погожому дню, й людині, яка не може не зачудуватись.